

นิพนธ์ต้นฉบับ

Original Article

ปัจจัยทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิง

สุนีย์ กันแจ่ม ส.ม.

กุหลาบ รัตนจักรธรรม ส.ด.

อนามัย เทศกะทีก ป.ร.ด.

วันสรา ชาวนันนิยม ส.ด.

คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ การวิจัยเชิงสำรวจแบบตัดขวางนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชาย กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดตาก จำนวน 425 คน สุ่มตัวอย่างโดยอาศัยความน่าจะเป็นแบบกลุ่ม เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วมีค่าความเชื่อมั่นของแต่ละตัวแปรระหว่าง 0.714-0.903 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนาด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ปัจจัยทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์โดยการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิงประกอบด้วยความรับผิดชอบ ความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ทศนคติการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม ทักษะการคิดและการตัดสินใจ ค่าใช้จ่ายต่อเดือน และเกรดเฉลี่ยสามารถร่วมกันทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิง (Y) ได้ร้อยละ 31.9 ($R^2 = 0.319$, $p = 0.022$) สมการคือ การป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ = 0.292 (ความรับผิดชอบ) + 0.203 (ความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์) - 0.251 (ทัศนคติการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม) + 0.143 (ทักษะการคิดและการตัดสินใจ) - 0.108 (ค่าใช้จ่ายต่อเดือน) + 0.100 (เกรดเฉลี่ย) ดังนั้น การป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายควรเพิ่มกระบวนการเรียนรู้ให้เกิดความรับผิดชอบ ความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ และทักษะการคิดและการตัดสินใจที่ครบกระบวนการเพิ่มมากขึ้นในวัยรุ่นชาย ควรปรับทัศนคติการมีเพศสัมพันธ์ที่เหมาะสม และลดค่าใช้จ่ายต่อเดือนตามความจำเป็นและความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่

คำสำคัญ: การป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์, วัยรุ่นชาย, ความรับผิดชอบ, ความรู้

บทนำ

การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นนำไปสู่ปัญหาการตั้งครรภ์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่เพิ่มสูงขึ้น^(1,2) พบว่าวัยรุ่นไทยเคยมีเพศสัมพันธ์ คือช่วงอายุระหว่าง 12-24 ปี ร้อยละ 30.9 โดยพบมีประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นชายร้อยละ 37.0 วัยรุ่นหญิงร้อยละ

24.8 จะเห็นได้ว่าวัยรุ่นชายเคยมีประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นหญิง นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุน้อยลง โดยเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 10-13 ปี^(3,4) เกิดปัญหาสุขภาพจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่า อัตราป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นและเยาวชนอายุ

15-24 ปี เพิ่มขึ้น โดยอัตราป่วยต่อแสนประชากร ในช่วง พ.ศ. 2553-2558 พบ 80.8, 89.5, 93.4, 93.6, 103.4 และ 127.1 ตามลำดับ^(5,6)

จังหวัดตากเป็นจังหวัดหนึ่งที่ประสบปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นจากข้อมูลของสำนักอนามัยเจริญพันธุ์ พบว่าอัตราการคลอดในวัยรุ่น 15-19 ปี ต่อพันประชากร โดยในช่วง พ.ศ. 2554-2558 พบ 64.8, 66.9, 66.3, 61.4 และ 57.1 ตามลำดับ จากสถิติถึงจะมีแนวโน้มลดลงแต่ยังสูงกว่าเกณฑ์เป้าหมายของสำนักอนามัยเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กำหนดไม่เกิน 42 ต่อพันประชากร^(5,6)

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายพบว่าการที่วัยรุ่นมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ถูกต้อง เห็นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องธรรมดา มีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์แบบคู่นอนชั่วคราวและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์แบบเสรีนิยม^(1,7-9) และขาดความรับผิดชอบต่อเพศสัมพันธ์ที่ตนเป็นคนเริ่มขึ้น^(7,10) การใช้สารเสพติด^(9,11) การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และการดูรูปโป๊หรือสื่อลามกที่นำไปสู่การอยากรู้ อยากลอง^(7,9,12)

การป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น โดยการประยุกต์ทฤษฎีโดมิโน พบว่า สภาพแวดล้อมของสังคม หรือภูมิหลังของบุคคลและธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นเรื่องที่แก้ไขได้ยากมาก เพราะเป็นสิ่งที่ปลูกฝังในตัวบุคคล ซึ่งไม่สามารถจะแก้ไขได้ในระยะเวลาสั้น ๆ และยังมีปัจจัยนำหรือปัจจัยอื่น ๆ สนับสนุนที่จะส่งผลให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ได้ ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ได้ประยุกต์การป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ โดยการลดความบกพร่องของบุคคล และการหลีกเลี่ยงการกระทำที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งการลดความบกพร่องของบุคคลโดยการพัฒนาความรู้ กระบวนการคิด การตัดสินใจ และพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม^(1,14-17,23) เพื่อให้วัยรุ่นสามารถคิดวิเคราะห์และตัดสินใจอย่างมีสติรอบคอบในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม การหลีกเลี่ยงการกระทำที่ไม่ปลอดภัย โดยการให้วัยรุ่นเกิดการยับยั้งชั่งใจ ซึ่งเป็นกระบวนการทางปัญญาอย่างหนึ่งที่ใช้ความคิด

ของตนเอง ยับยั้งแรงกระตุ้นจากสิ่งเร้าทั้งจากภายในและภายนอก ไม่ว่าจะเป็นการใช้สารเสพติด การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และการดูรูปโป๊หรือสื่อลามก การยับยั้งชั่งใจ ประกอบด้วยการเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองและการควบคุมตนเอง⁽¹⁷⁻¹⁹⁾ ซึ่งจะช่วยให้วัยรุ่นสามารถควบคุมการกระทำของตนเอง และการจัดการกับความต้องการสิ่งเร้าในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

การศึกษาที่ผ่านมาพบว่า ส่วนใหญ่ศึกษาในกลุ่มผู้หญิง แต่องค์ความรู้จากผู้ชายซึ่งถือว่าเป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องสำคัญเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ยังมีจำกัด⁽¹⁾ การศึกษาเฉพาะในกลุ่มวัยรุ่นชายที่ผ่านมาเป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายและการรับรู้ของวัยรุ่นชาย^(7,8,16) ซึ่งยังขาดการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชาย ดังนั้น จึงเป็นความจำเป็นในการศึกษาเรื่องนี้เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันและลดปัญหาที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นได้อย่างเหมาะสม

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชาย

วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบตัดขวาง ประชากรในการศึกษาคือ นักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาในจังหวัดตากที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2560 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนมัธยมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาในจังหวัดตาก ที่ตั้งอยู่ในเขตลักษณะเมืองที่กำลังศึกษาในการศึกษา 2560 โดยมีเกณฑ์การเลือกโรงเรียนและกลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์การเลือกโรงเรียนคือ เป็นโรงเรียนเปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลายมีห้องคอมพิวเตอร์ และเป็นโรงเรียนที่ให้ความร่วมมือในการ

วิจัย อยู่ในเขตลักษณะเมือง ประกอบด้วย อำเภอเมือง อำเภอบ้านตาก และอำเภอแม่สอด

เกณฑ์การคัดเลือกนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชายที่มีลักษณะความเป็นชายรักหญิงและนักเรียนชายสมัครใจและยินดีตอบแบบสอบถาม

การคำนวณขนาดตัวอย่างโดยสูตรของอรุณ จิรวัดณ์กุล⁽²⁰⁾ โดยใช้ค่าสัดส่วนของประชากรที่ผู้วิจัยต้องการสุ่มเป็น 0.378 ตามสัดส่วนพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น⁽²¹⁾ จะได้จำนวน 362 คน ปรับเพิ่มขนาดตัวอย่างเนื่องจากอาจมีผู้ตอบแบบสอบถามไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ หรือเกิดการสูญหายจากการติดตาม ร้อยละ 10.0⁽²⁰⁾ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 403 คน การสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (cluster sampling) นักเรียนชายตามเกณฑ์การคัดเลือก ทุกคนในห้องเรียนนั้น ๆ ที่ยินดีให้ข้อมูลในโรงเรียนขนาดใหญ่ 2 แห่ง โรงเรียนขนาดกลาง 2 แห่ง และโรงเรียนขนาดเล็ก 2 แห่ง

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ประสานงานกับโรงเรียนและนัดวันเพื่อชี้แจงรายละเอียดในการตอบแบบสอบถามกับคุณครู ผู้รับผิดชอบและนักเรียนชายในแต่ละชั้นเรียนให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามในช่วงโมงเรียนคอมพิวเตอร์ของแต่ละห้องเรียนจนกว่าจะได้ครบตามจำนวนที่กำหนด ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลได้จำนวน 425 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามออนไลน์ประกอบด้วย 6 ส่วนได้แก่ ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปจำนวน 7 ข้อ ส่วนที่ 2 แบบวัดความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จำนวน 9 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นแบบถูกผิด ส่วนที่ 3 แบบวัดทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 11 ข้อ ส่วนที่ 4 แบบวัดทักษะการคิด การตัดสินใจ จำนวน 18 ข้อ ส่วนที่ 5 แบบวัดความรับผิดชอบจำนวน 15 ข้อ และส่วนที่ 6 แบบวัดการยับยั้งชั่งใจจำนวน 16 ข้อ ในส่วนที่ 3-6 ลักษณะคำถามเป็น rating scale 5 ตัวเลือก แบบสอบถามนี้ได้ผ่านการประเมินความตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ได้ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (item-objective congruency in-

dex: IOC) ระหว่าง 0.6-1.0 และทดสอบความเชื่อมั่นจากนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของแต่ละตัวแปรระหว่าง 0.714-0.903

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปโดยกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติน้อยกว่า 0.05 สถิติที่ใช้คือค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน (multiple regression analysis)

การวิจัยนี้ได้รับการรับรองจริยธรรมการวิจัยจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา (เอกสารเลขที่ IRB 027/2560) ซึ่งได้รับการยินยอมจากผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการศึกษา

1. ข้อมูลทั่วไป

กลุ่มที่ศึกษา มีอายุเฉลี่ย 13.68 (0.86) ปี พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา ร้อยละ 64.5 ความสัมพันธ์ในครอบครัวดี บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 65.2 ใช้จ่ายต่อเดือนอยู่ระหว่าง 1,001-3,000 บาท ร้อยละ 57.4 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 1,620.85 (1,173.81) บาท เกรดเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.01-3.00 มากที่สุด ร้อยละ 44.2

มีพฤติกรรมการเที่ยวสถานเริงรมย์หรือร้านอาหารที่มีดนตรี โดยไม่เคยไปเที่ยวกับเพื่อนชายด้วยกัน ร้อยละ 51.8 รองลงมาไปบางครั้ง ร้อยละ 44.5 ไม่เคยไปเที่ยวกับเพื่อนหญิง ร้อยละ 75.3 ไปบางครั้ง ร้อยละ 23.5 ส่วนใหญ่ไปเที่ยวแล้วไม่ดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 86.8 ดื่มเป็นบางครั้ง ร้อยละ 12.0 ไปเที่ยวแล้วไม่ใช้สารเสพติด ร้อยละ 93.9 ใช้สารเสพติดบางครั้ง ร้อยละ 4.5

2. ปัจจัยทำนายที่ศึกษา

2.1 ความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์พบว่าวัยรุ่นชายมีความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเลือกวิธีการผ่อนคลายอารมณ์ทางเพศได้อย่างเหมาะสม ร้อยละ 81.7 เลือกปฏิบัติตนในการนัดหมาย พบปะ

สังสรรค์ระหว่างเพื่อนต่างเพศในสังคมไทยอย่างถูกต้อง ร้อยละ 77.7 ในส่วนของความรู้ที่ต้องเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความรู้ที่ถูกต้องมากขึ้น คือ การปฏิเสธในกรณีที่เพื่อนชวนดื่มแอลกอฮอล์หรือของมีนเมา พูดคุยแต่เรื่องเพศที่ลามก ความจำเป็นในการปรับตัวกับเพศตรงข้ามซึ่งตอบถูกเพียงร้อยละ 43.5, 47.5 ตามลำดับ

2.2 ทักษะคิดต่อการมีเพศสัมพันธ์พบว่าวัยรุ่นชายมีทักษะที่ไม่เหมาะสมต่อการมีเพศสัมพันธ์ คือ การคบแฟน/คู่รักที่หลาย ๆ คนพร้อมกัน เป็นสิ่งที่ทำทนาย ร้อยละ 54.4 ในปัจจุบันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องธรรมดา ร้อยละ 32.0 และการจับมือ แขนกอดจูบกับแฟน/คู่รักเป็นเรื่องส่วนตัวไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน ร้อยละ 24.5 ส่วนทักษะที่เหมาะสมคือการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนจะทำให้เสียอนาคต ร้อยละ 70.1 การไม่ใช้ถุงยางอนามัย ถือว่าเป็นการไม่ให้เกิดภัยกับแฟน/คู่รัก ร้อยละ 64.2 และการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ไม่ได้ช่วยให้มีโอกาสเลือกคู่ครองที่เหมาะสมกับตนเองได้ร้อยละ 58.6

2.3 ทักษะการคิดและการตัดสินใจพบว่าวัยรุ่นชาย มีทักษะการคิดและการตัดสินใจ โดยเมื่อจะทำอะไรมักจะหาข้อมูลในเรื่องนั้นอย่างชัดเจน ร้อยละ 64.5 รองลงมาสามารถบอกได้ว่าเรื่องนี้มีประโยชน์อย่างไร ร้อยละ 57.2 และรู้ว่าสามารถทำอะไรได้บ้าง ร้อยละ 55.8 ตามลำดับ

2.4 ความรับผิดชอบพบว่าวัยรุ่นชายมีความรับผิดชอบในการกระทำของตนเอง โดยไม่อยู่สองต่อสองกับเพศตรงข้ามในที่ลับตลับที่เป็นหอพัก หรือบ้านเช่า ห้องส่วนตัวในบ้านของตนเอง ร้อยละ 48.9 ไม่ไปในสถานที่เสี่ยงที่กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ในผับ ในร้านเหล้าที่แคบ ๆ และร้านคาราโอเกะ ร้อยละ 52.9, 56.7 และ 47.1 ตามลำดับ กรณีที่จะมีเพศสัมพันธ์สวมถุงยางอนามัยทุกครั้งกับคนรักหรือเพื่อน ร้อยละ 70.6 กับผู้หญิงอื่น ร้อยละ 67.8 ถ้าทำให้ผู้หญิงท้องจะไม่พาไปทำแท้งถึงร้อยละ 84.5 ไม่แยกตัวออกห่าง หรือเลิกคบ ร้อยละ 82.1 จะยอมรับเลี้ยงดูด้วยตนเอง ร้อยละ 68.5 และจะนำข้อผิดพลาดในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ของตน

เองหรือที่เคยพบเห็นมาเป็นบทเรียนเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดซ้ำอีก ร้อยละ 73.7

3. การป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิง พบว่าวัยรุ่นชายส่วนใหญ่ มีการยับยั้งชั่งใจ ในการหลีกเลี่ยงจากสารเสพติดเพื่อไม่ให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองผิดหวัง ร้อยละ 79.3 รองลงมาเมื่อเพื่อนชวนใช้สารเสพติดจะปฏิเสธทุกครั้ง ร้อยละ 77.4 และเมื่อมีเหตุการณ์มั่วสุมใช้สารเสพติดจะเลี่ยงออกมาจากที่นั่นทันที ร้อยละ 76.9 ในส่วนที่ยังมีการยับยั้งชั่งใจน้อย คือ เมื่อเครียดจะอ่านหนังสือ/นิตยสาร/การ์ตูน ที่แสดงความรักยั่วทางเพศเพื่อคลายความเครียด ร้อยละ 32.0

4. ปัจจัยทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิงจากการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์ถดถอยพหุแบบขั้นตอนทำนาย การป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ (Y) พบว่าความรับผิดชอบ ความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ทักษะการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม ทักษะการคิดและการตัดสินใจ ค่าใช้จ่ายต่อเดือน และเกรดเฉลี่ยสามารถร่วมกันทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิง ได้ร้อยละ 31.9 ($R^2=0.319$, $p=0.022$) และตัวแปรอิสระไม่มีความสัมพันธ์กันจากค่า Durbin-Watson ที่มีค่า 1.639 ดังนั้นค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน พบน้ำหนักความสำคัญของตัวแปร เรียงจากมากไปน้อยดังนี้คือ ความรับผิดชอบ ($\beta=0.292$) ความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ($\beta=0.203$) ทักษะการคิดและการตัดสินใจ ($\beta=0.143$) เกรดเฉลี่ย ($\beta=0.100$) ทักษะการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม ($\beta=-0.251$) ค่าใช้จ่ายต่อเดือน ($\beta=-0.108$) ซึ่งหมายถึงความรับผิดชอบ ความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ทักษะการคิดและการตัดสินใจ และเกรดเฉลี่ยมากขึ้น 1 หน่วย มีผลทำให้การป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น 0.292, 0.203, 0.143 และ 0.100 หน่วยตามลำดับ และทักษะการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม และค่าใช้จ่ายต่อเดือนลดลง

1 หน่วย มีผลทำให้การป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น 0.251 และ 0.108 หน่วยตามลำดับ ดังรายละเอียดใน ตารางที่ 1

สมการถดถอยที่ดีที่สุดเพื่อทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิงจากการวิเคราะห์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน จะได้เส้นของสมการถดถอยที่ดีที่สุด เพื่อทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิง ซึ่งทำนายได้ร้อยละ 31.9 และสมการทำนายมีได้ดังนี้ คือ

สมการทำนายในรูปคะแนนดิบ (B)

$$Y = 36.164 + 0.277 X_1 + 1.304 X_2 - 1.478 X_3 + 0.127 X_4 - 0.001 X_5 + 1.948 X_6$$

สมการทำนายในรูปคะแนนมาตรฐาน (β)

$$Y = 0.292 X_1 + 0.203 X_2 - 0.251 X_3 + 0.143 X_4 - 0.108 X_5 + 0.100 X_6$$

วิจารณ์

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์ถดถอยพหุแบบขั้นตอน ทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิง พบตัวแปรที่สามารถร่วมกันทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ มี 6 ตัว คือ ความรับผิดชอบ ทักษะการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม ความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ทักษะการคิดและการตัดสินใจ ค่าใช้จ่ายต่อเดือน และ

เกรดเฉลี่ย โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความรับผิดชอบ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ หมายความว่าวัยรุ่นชายมีความรับผิดชอบจากกระทำของตนเองโดยไม่อยู่ในที่ลับตาคนสองต่อสองกับเพศตรงข้ามหรือในสถานที่กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ในกรณีที่เกิดการมีเพศสัมพันธ์ไม่ได้ต้องป้องกัน ในกรณีที่เกิดการตั้งครรภ์ต้องยอมรับและให้การดูแลเอาใจใส่เลี้ยงดูเด็กและแม่เด็กด้วยตนเอง และไม่กระทำซ้ำในเหตุการณ์ที่เคยทำผิดพลาดแล้ว มีผลต่อการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์สอดคล้องกับงานวิจัยของศิริพร จิรวัดนกุล และคณะ⁽⁷⁾ พบว่า จากการวิจัยกิจกรรมที่เชื่อมโยงคุณค่าความเป็นชายที่มีความรับผิดชอบ ให้เกียรติตนเอง และผู้หญิงจะช่วยชะลอการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก

ทัศนคติการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม มีความสัมพันธ์ทางลบหรือมีความสัมพันธ์ทิศทางตรงกันข้ามกับการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ หมายความว่าวัยรุ่นชายมีทัศนคติการมีเพศสัมพันธ์ไม่เหมาะสม ก็จะทำให้เกิดความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกัญญา กลายสุข และคณะ⁽²¹⁾ ที่พบว่า บุคคลมีความคิด ความเชื่อ ความรู้สึกที่ไม่ถูกต้องเรื่องเพศ ก็จะทำให้มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ และงานวิจัยของศิริพร จิรวัดนกุล และคณะ⁽⁷⁾ พบว่า การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติธรรมดาของวัยรุ่นชาย ด้วย

ตารางที่ 1 ค่าทำนายที่ใช้ในสมการการทำนายการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิง

ตัวแปร	B	SEB	Beta	t	p	95% CI for B
ค่าคงที่ (a)	36.164	3.469		10.425	<0.001	29.345 - 42.983
ความรับผิดชอบ (X ₁)	0.277	0.041	0.292	6.720	<0.001	0.196 - 0.358
ความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ (X ₂)	1.304	0.280	0.203	4.665	<0.001	0.754 - 1.853
ทัศนคติการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม (X ₃)	-1.478	0.258	-0.251	-5.729	<.001	-1.985 - -0.971
ทักษะการคิดและการตัดสินใจ (X ₄)	0.127	0.040	0.143	3.155	0.002	0.048 - 0.207
ค่าใช้จ่ายต่อเดือน (X ₅)	-0.001	0.000	-0.108	-2.624	0.009	-0.002 - 0.000
เกรดเฉลี่ย (X ₆)	1.948	0.844	0.100	2.306	0.022	0.288 - 3.608

R² = 0.319, Adj. R² = 0.309

ทัศนคติทำให้เสี่ยงต่อการทำให้เกิดการตั้งครรภ์วัยรุ่น และงานวิจัยของพิชญา พจนโพธา และคณะ⁽¹⁶⁾ พบว่า ค่านิยมเกี่ยวกับเพศวิถียังเป็นปัญหาที่ส่งผลต่อการตั้งครรภ์วัยรุ่นเช่นกัน ในทางตรงกันข้ามหากวัยรุ่นมีทัศนคติการมีเพศสัมพันธ์ที่เหมาะสม จะนำไปสู่การป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจรัตน์ สุทินเผือก และคณะ⁽¹³⁾ พบว่าเจตคติต่อพฤติกรรมการละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อพฤติกรรมการละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ และงานวิจัยของนวลพรรณ อิศโร และคณะ⁽¹⁴⁾ พบว่าทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์

ความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ หมายความว่าวัยรุ่นมีความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ จะมีผลต่อการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ได้ ซึ่งจากการวิจัยวัยรุ่นชายมีความรู้เรื่องการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเลือกวิธีการผ่อนคลายอารมณ์ทางเพศได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับงานวิจัยของพิชญา พจนโพธา และคณะ⁽¹⁶⁾ พบว่าความรู้เพศศึกษาเป็นปัจจัยป้องกันการเกิดความเสี่ยงทางเพศงานวิจัยของเบญจรัตน์ สุทินเผือก และคณะ⁽¹³⁾ ก็พบเช่นกันว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลและสามารถคาดการณ์พฤติกรรมละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา คือ การได้รับความรู้เรื่องเพศศึกษา และงานวิจัยของ Molina RC, et al.⁽¹⁵⁾ พบว่า การป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ที่จะนำไปสู่การตั้งครรภ์ประกอบด้วยการศึกษาเรื่องเพศศึกษา

ทักษะการคิดและการตัดสินใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ หมายความว่าวัยรุ่นชายมีทักษะการคิดและการตัดสินใจจะมีผลต่อการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของริชา บุนนาค และคณะ⁽¹⁷⁾ ศึกษาเปรียบเทียบก่อนและหลังการจัดกิจกรรม พบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีทักษะการตัดสินใจและแก้ไขปัญหา

และพฤติกรรมป้องกันความเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลองและเพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ซึ่งจากการศึกษาพบว่าวัยรุ่นชายมีการคิดพิจารณาโดยการหาข้อมูลในเรื่องที่สนใจอย่างชัดเจน รู้ถึงประโยชน์และรู้ว่าสามารถทำอะไรได้ก่อนที่จะตัดสินใจ เป็นไปตามแนวคิดหลักการหมวด 6 โบบของ de Bono E⁽²²⁾ ซึ่งเป็นกระบวนการคิดให้รอบด้านที่จะนำไปสู่การตัดสินใจโดยการหาข้อมูล หาทางเลือกที่เหมาะสมและตัดสินใจแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ อย่างสร้างสรรค์และนำแนวทางที่เลือกนั้นมาเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาต่อไป

ค่าใช้จ่ายต่อเดือน มีความสัมพันธ์ทางลบ หรือมีความสัมพันธ์ทิศทางตรงกันข้ามกับการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ หมายความว่าวัยรุ่นชายได้รับค่าใช้จ่ายต่อเดือนสูง จะมีผลทำให้เกิดความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ จากการวิจัยพบว่า วัยรุ่นชายได้รับค่าใช้จ่ายต่อเดือนอยู่ระหว่าง 1,001-3,000 บาท ร้อยละ 57.4 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 1,620.85 บาท สอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจรัตน์ สุทินเผือก และคณะ⁽¹³⁾ พบว่า ค่าใช้จ่ายเกือบครึ่งอยู่ระหว่าง 1,001-2,000 บาท ซึ่งเมื่อวัยรุ่นได้รับค่าใช้จ่ายต่อเดือนสูงมีโอกาสที่วัยรุ่นสามารถเข้าถึงสถานที่เสี่ยงได้ง่าย เช่น มีเงินที่จะเที่ยวสถานบันเทิง ซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือเข้าถึงสื่อลามกได้ง่ายทำให้เกิดความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ได้สูง ดังนั้นควรพิจารณาค่าใช้จ่ายต่อเดือนให้พอเหมาะกับความเป็นเพื่อลดความเสี่ยงที่วัยรุ่นจะใช้จ่ายในทางที่เสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์

เกรดเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ หมายความว่า วัยรุ่นชายที่มีเกรดเฉลี่ยสูง จะมีผลต่อการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์สูง ซึ่งจากการวิจัยพบว่าวัยรุ่นชายได้เกรดเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.01-3.00 มากที่สุดร้อยละ 44.24 และ 3.01-4.00 ร้อยละ 38.82 อยู่ในระดับปานกลางถึงสูง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า วัยรุ่นชายที่ได้เกรดเฉลี่ยสูงมีความรู้ สติปัญญาและความเข้าใจในเรื่องต่างๆ

ได้ดี จะมีโอกาสเพิ่มความสามารถตัดสินใจในการหลีกเลี่ยงความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ได้สูง ซึ่งการคิดเป็นพื้นฐานของสติปัญญาและความเข้าใจหากวัยรุ่นรู้จักใช้เวลาคิดไตร่ตรองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ก่อนตัดสินใจ จะทำให้นำไปสู่ผลลัพธ์ที่ดียิ่งขึ้น

จากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง การเสริมสร้างทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่เหมาะสม การมีทักษะการคิดและการตัดสินใจ รวมทั้งค่าใช้จ่ายที่เหมาะสม และเกรดเฉลี่ยสูง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการป้องกัน ความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ทุกภาคส่วนควรร่วมกันในการปรับเปลี่ยนปัจจัยทั้ง 6 ตัวนี้ อย่างต่อเนื่อง

ข้อจำกัดของการวิจัยครั้งนี้ เน้นศึกษาเฉพาะตัวแปรที่มีผลการวิจัยสนับสนุนที่ชัดเจน และเน้นการวิจัยเชิงปริมาณเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะของการนำผลการศึกษาไปใช้คือการป้องกันความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายควรเพิ่มกระบวนการเรียนรู้ให้เกิดความรับผิดชอบจากการกระทำของตนเอง ควรเพิ่มความรู้เรื่องการปฏิเสธในกรณีที่เพื่อนชวนดื่มแอลกอฮอล์หรือของมีเมาและเพื่อนชวนดูวิดีโอ หรือภาพลามกที่มีเนื้อหายุ่วยุอาวมณ์เพศและเพิ่มทักษะการคิด และการตัดสินใจ โดยสามารถพิจารณาได้ว่ายังขาดข้อมูลใด และอะไรคือจุดอ่อนของเรื่องนั้นในการสนับสนุนการตัดสินใจ ควรปรับทัศนคติการมีเพศสัมพันธ์ที่เหมาะสมในเรื่องการคบแฟน/คูรักที่หลายๆ คนพร้อมกัน การจับมือ แชน กอดจูบ กับแฟน/คูรัก การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และลดค่าใช้จ่ายต่อเดือนตามความจำเป็นและความเหมาะสมกับบริบทของพื้นที่

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนทั้ง 6 แห่งที่อนุญาตให้ทำการวิจัย และขอบคุณคุณครูผู้ประสาน ที่อำนวยความสะดวก

ความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบคุณนักเรียนชายทุกคนที่ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการวิจัยครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

1. สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข. การสาธารณสุขไทย 2551-2553. นนทบุรี: สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข; 2554.
2. พิไลรัตน์ บุญวิวัฒน์. ประสิทธิภาพของการใช้โปรแกรมการอบรมเชิงปฏิบัติการการป้องกันการตั้งครรภ์วัยรุ่น สำหรับอาสาสมัครสาธารณสุข จังหวัดสมุทรสาคร. วารสารวิชาการสาธารณสุข 2558;24:24-32.
3. กฤตยา อาชวนิจกุล. เพศวิถีที่กำลังเปลี่ยนแปลงไปในสังคมไทย. ใน: สุรีย์พร พันพึ้ง, มาลี สันภูวรรณ, บรรณาธิการ. ประชากรและสังคม 2554 : จุดเปลี่ยนประชากร จุดเปลี่ยนสังคมไทย. นครปฐม: สถาบันประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล; 2554. หน้า 43-66.
4. สำนักอนามัยการเจริญพันธ์ กรมอนามัย. คู่มืออาสาสมัครสาธารณสุข (อสม.) การป้องกันการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย; 2554.
5. สำนักอนามัยการเจริญพันธ์ กรมอนามัย. สถิติการคลอดของแม่วัยรุ่นประเทศไทย ปี พ.ศ.2558. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย; 2560.
6. สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข. การสาธารณสุขไทย 2554-2558. นนทบุรี: สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข; 2559.
7. ศิริพร จิรวัดน์กุล, กฤตยา แสงเจริญ, ดารุณี จงอุดมการณ์, นิลุบล รุจิประเสริฐ, วราลักษณ์ กิตติพงษ์ไพศาล, สมพร รุ่งเรืองกลกิจ และคณะ. การรับรู้ของวัยรุ่นชายเกี่ยวกับความรักและความสัมพันธ์ทางเพศ. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย 2556;58:75-88.
8. ธนัตถณ ตะพังพิณิจการ. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี [วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต]. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศิลปากร; 2549. 238 หน้า.
9. สุนีย์ กันแจ่ม, กุหลาบ รัตนสังธรรม, อนามัย เทศกะทิก, วันสรา เขาวนนิยม. ความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชายกับเพื่อนหญิง: การวิเคราะห์ห่อภิมาณ. วารสารวิจัยทางวิทยาศาสตร์สุขภาพ 2560;11:64-73.

10. กฤตยา อาชวนิจกุล, บรรณธิการ. ถึงเวลาต้องแก้ไขความรุนแรงทางเพศ เอดส์ และท้องไม่พร้อม. กรุงเทพมหานคร: เดือนตุลา; 2552.
11. Natalie P, Lydia AS, Jean E, Robert HD. Adolescent male involved in pregnancy: associations of forced sexual contact and risk behaviors. *Journal of Adolescent Health* 1998;23:364-9.
12. ปรียารัตน์ จิระพงษ์สุวรรณ, จินตนา ทิพทัส. พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาชายชั้นประกาศนียบัตรปีที่ 2 ที่พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครองและไม่ได้อาศัยอยู่กับผู้ปกครอง พ.ศ. 2548-2550. *วารสารกรมการแพทย์* 2552;34:207-15.
13. เบลญรัตน์ สุทินเผือก, กนิษฐา จำรูญสวัสดิ์, จรวยพร สุภาพ, พิมพ์สุรางค์ เตชะบุญเสริมศักดิ์. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ. *วารสารสาธารณสุขศาสตร์* 2553;40:302-12.
14. นवलพรรณ อิศโร, ชนัญชิตาตุษฎี ทูลศิริ, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์. ปัจจัยทำนายพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดจันทบุรี. *วารสารคณะพยาบาล มหาวิทยาลัยบูรพา* 2559;24:72-84.
15. Molina RC, Roca CG, Zamorano JS, Araya EG. Family planning and adolescent pregnancy. *Best Practice & Research Clinical Obstetrics and Gynaecology* 2010;24: 209-22.
16. พิษญา พจนโพธา, ศุภโชค ลิงहनันต์, จีตวี แก้วพรสวรรค์, สุพร อภินันทเวช. ทศนคติและความรู้เพศศึกษาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายไทยในเขต กรุงเทพมหานคร. *วารสารสาธารณสุขศาสตร์* 2560;47:18-30.
17. ริษา บุญนาค,ลักขณา เตมศิริกุลชัย, ภรณ์ วัฒนสมบุรณ์, อาภาพร เค้าวัฒนา. ประสิทธิผลของโปรแกรมทักษะชีวิตในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครปฐม. *วารสารสาธารณสุขศาสตร์* 2556;43:80-93.
18. Cousineau TM, Franko DL, Trant M, Rancourt D, Ainscough J, Chaudhuri A, et al. Teaching adolescents about changing bodies: randomized controlled trial of an internet puberty education and body dissatisfaction prevention program. *Body Image* 2010;7:296-300.
19. Bonds DD, Wolchik SA, Winslow E, Tein JY, Sandler IN, Millsap RE. Developmental cascade effects of the new beginnings program on adolescent adaptation outcome. *DevPsychopathol* 2010;22:771-84.
20. อรุณ จิรวัดน์กุล. สถิติทางวิทยาศาสตร์สุขภาพเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: วิทย์พัฒน์; 2553.
21. กัญญา กลายสุข, พรรณนภา เงินแสง, วรณรัตน์ มากำเนิด. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น: กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดพิษณุโลก [การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองปริญญาสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต]. *พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร*; 2551. 116 หน้า.
22. de Bono E. *How to have a beautiful mind*. London: Ebury Publishing; 2004.

Abstract: Predictors of Sexual Risk Prevention in Heterosexual Male Adolescents

Sunee Kancham, M.P.H.; Koolarb Rudtanasudjatam, Dr.PH.; Anamai Thetkhathuek, Ph.D.; Wanasara Chaoniyom, Dr.PH.

Faculty of Public Health, Burapha University, Thailand

Journal of Health Science 2018;27:800-8.

This cross sectional survey aimed to analyze predictors of sexual risk prevention in heterosexual male adolescents. Cluster sampling 425 male adolescents were selected from junior high school students in Tak province. Data were collected by using self-administered online questionnaires. The reliability of the questionnaires was between 0.7143-0.938. Data were analyzed by using descriptive statistics (frequency, mean, standard deviation) and stepwise multiple regression analysis. The results revealed that responsibility, knowledge of sexual prevention, attitude of risk sexual, decision making skill, monthly expense, and grade point average (GPA) altogether could predict up to 31.9% of sexual risk prevention in heterosexual male adolescents; and the calculated equation was as follow: sexual risk prevention in heterosexual male adolescents (Y) = 0.292(responsibility) + 0.203(knowledge of sexual prevention) - 0.251 (attitude of risk sexual) + 0.143(decision making skill) - 0.108(monthly expense) + 0.100(GPA). Therefore, prevention of sexual risk should be implemented by increasing learning process on responsibility, improving knowledge of sexual prevention and decision making skill, together with the reduction of monthly expense and adjustment of their attitude.

Key words: sexual risk prevention, heterosexual male adolescents, responsibility, knowledge